

دعا و نیایش در اندیشه عرفانی مولانا در مثنوی

سهیلا شاه کرمی

دانش‌آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، آموزگار دوره ابتدایی، بخش مرکزی سرپل ذهاب

چکیده

دعا یک ترکیب ملکوتی و معجون الهی است که در هر آن رازی نهفته است وسیله‌ی ارتباط با خدا و راز و نیاز و انس و یاد پروردگار جهان می‌باشد، بهترین وسیله‌ی تکامل و سیر و صعود و قرب به خداست. نیایش در لغت به معنای راز و نیاز و طلب و درخواست از معبود ازلی و ابدی است و معادل آن در ادب عربی کلمه دعا می‌باشد. دعا یکی از ارکان اصلی حیات اغلب انسان‌ها و به ویژه مومنان به امور غیبی است. اعتقاد به تأثیر دعا در تحولات هستی از ایمان و یقین انسان‌ها به وجود نیروی برتر و تصرف اراده او در هستی نشات می‌گیرد. در ادبیات عرفانی همواره از ارتباط با خداوند و نیایش با او به کرات صحبت شده است که در این میان مثنوی شریف مولانا بزرگترین و غنی‌ترین شاهدهی است که جلوه این نوع ارتباط با حق را در قالب حکایات به نمایش گذاشته است. در این مقاله که به روش تحلیلی - توصیفی انجام گرفته است برآنیم که مقوله دعا و نیایش را از دیدگاه عرفانی مولانا مورد بحث و واریسی قرار دهیم. هدف این پژوهش بررسی جلوه‌های نیایش در مثنوی مولانا است.

واژه‌های کلیدی: نیایش، دعا، عرفان، حضرت حق، مثنوی، مولوی.

مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه

دوره ۴، شماره ۱، بهار ۱۳۹۷، صفحات ۸۴-۹۴